



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **T. D.**, zastoupen Mgr. Akbulatem Kadievem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 775/8, Praha 1, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2022, č. j. PPR-21153-7/ČJ-2021-990115, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2024, č. j. 8 A 58/2022 - 96,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Žalobce podal dne 7. 3. 2022 k žalovanému žádost podle § 28 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve spojení s § 84 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a čl. 41 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. prosince 2006 o zřízení, provozu a využívání

Schengenského informačního systému II, a čl. 58 rozhodnutí Rady 2007/533/SV ze dne 12. června 2007 o zřízení, provozování a využívání Schengenského informačního systému II. V této žádosti se domáhal:

1. sdělení přesného rozsahu osobních údajů, které jsou o něm zpracovávány (jaké osobní údaje žadatele jsou zpracovávány) v evidenci nežádoucích osob (dále též „ENO“),
2. označení rozhodnutí, důkazů nebo jiných podkladů, které posloužily pro zařazení žadatele do ENO, a rozhodnutí, důkazů nebo jiných podkladů, které jsou důvodem pro ponechání žadatele v evidenci nežádoucích osob ke dni podání této žádosti – pokud je žadatel stále v evidenci nežádoucích osob,
3. likvidace osobních údajů žadatele z ENO a Schengenského informačního systému II. generace (dále též „SIS II“), tj. vyřazení žadatele z ENO a SIS II, a umožnění vstupu žadatele na území České republiky.

[2] Žalovaný po dvou urgencích ze strany žalobce vydal dne 17. 5. 2022 v záhlaví specifikované rozhodnutí (sdělení), v němž k první otázce žalobce uvedl, že *Schengenský informační systém II zpracovává k žalobci tyto kategorie osobních údajů: základní identifikační údaje, fotografii a otisky prstů a další verze totožnosti jako alias*, platnost záznamu je do 4. 1. 2023. Na druhou otázku žalovaný odpověděl, že podkladem pro zařazení žalobce do ENO, resp. pro jeho ponechání v této evidenci, jsou požadavky zadavatele, tedy osoby uvedené v § 154 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jako subjektu, jehož požadavek je pro policii závazný. V souvislosti se třetím požadavkem žalobce žalovaný přezkoumal důvody, které vedly k zařazení žalobce do ENO a SIS II, se závěrem, že tyto důvody nadále trvají, a tedy že by žalobce mohl při pobytu na území České republiky a v ostatních zemích schengenského prostoru závažným způsobem narušit veřejný pořádek a zároveň ohrozit bezpečnost smluvních států a dalších zájmů, na základě závazku vyplývajícího z mezinárodních smluv, na které žalovaný odkázal. Žalovaný proto požadavku na výmaz osobních údajů žalobce z ENO a SIS II nevyhověl.

[3] Žalovaný zároveň vysvětlil, že důvody zařazení žalobce do uvedených evidencí (existence důvodného nebezpečí, že by mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu páčáním činnosti, která by vedla k užití síly a k ohrožení jiných osob respektive jejich života, zdraví a majetku a rovněž by mohl ohrozit bezpečnost státu jiným obdobným způsobem např. styky s lidmi praktikujícími činnosti ohrožující bezpečnost státu) jsou tak závažné, že nelze k dané věci poskytnout bližší informace s odkazem na § 28 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou městský soud nejprve rozsudkem ze dne 13. 12. 2023, č. j. 8 A 58/2022 – 41, zamítl jako nedůvodnou. Nejvyšší správní soud však rozsudkem ze dne 19. 3. 2024, č. j. 1 As 13/2024 – 38, ke kasační stížnosti žalobce rozsudek městského soudu zrušil pro nepřezkoumatelnost, neboť z jeho odůvodnění nebylo zřejmé, jak se soud vypořádal s konkrétními skutkovými okolnostmi věci obsaženými ve správním spisu, konkrétně v jeho utajované části. Zavázal tedy městský soud k tomu, aby ověřil, i nad rámec žalobních námitek, zda závěry žalovaného odpovídají

pokračování

podkladům obsaženým v utajované části správního spisu, resp. jestli jsou skutečnosti obsažené v utajované části spisu způsobily podkladem pro rozhodnutí žalovaného.

[5] Městský soud poté dne 11. 9. 2024 vydal v záhlaví uvedený rozsudek, kterým žalobu opět zamítl. Uzavřel, že se žalovaný jako spravující orgán žádostí žalobce řádně zabýval a vyřídil ji způsobem, který odpovídá požadavkům zákona o zpracování osobních údajů. Absence konkrétních a detailních informací o tom, proč je žalobce evidován v ENO, resp. v SIS II, a proč jej nelze z těchto evidencí vyřadit, tedy neznamená ani nezákonnost napadeného sdělení, ani jeho nepřezkoumatelnost, neboť citovaný zákon právě takovou formu vyřízení žádosti v odůvodněných případech předepisuje. V návaznosti na pokyn zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu se městský soud seznámil s utajovanou částí spisové dokumentace a konstatoval, že oprávněný zadavatel opakovaně po několik let uplatňuje požadavek na zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob, přičemž své žádosti dokládá informacemi o osobě žalobce, jež podle přesvědčení soudu dostatečně odůvodňují vyhovění takovému požadavku. Utajovaná část spisového materiálu tedy obsahuje takové podklady, z nichž je možné učinit spolehlivý závěr o tom, že by žalobce mohl při pobytu na území České republiky a v ostatních zemích schengenského prostoru závažným způsobem narušit veřejný pořádek a zároveň ohrozit bezpečnost smluvních států a dalších zájmů. Závěr žalovaného, že byly dány zákonné požadavky pro zpracovávání osobních údajů žalobce a jeho zahrnutí do předmětných databází, včetně důvodů pro ponechání žalobce v těchto databázích, je tedy dle městského soudu zcela odůvodněn.

II. Důvody kasační stížnosti

[6] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení, případně aby zvažil rovněž zrušení rozhodnutí žalovaného.

[7] Kasační stížnost je dle stěžovatele přípustná, neboť městský soud se neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a jeho rozsudek je opět nepřezkoumatelný. Stále totiž není zřejmé, jak se městský soud vypořádal s konkrétními skutkovými okolnostmi věci obsaženými v utajované části správního spisu. Nijak se nezabýval délkou doby, na kterou je stěžovatel zanesen do ENO a SIS II. Nehodnotil ani, zda skutečnosti obsažené v utajované části spisu jsou natolik závažné, aby odůvodňovaly zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, resp. odepření jedné ze základních svobod EU - svobodný pohyb osob. Soud se vůbec nevyjádřil k nemožnosti stěžovatele cestovat po celém Schengenském prostoru a k zachování dobré pověsti, cti a ochrany jména. Městský soud tedy materiálně pokynu Nejvyššího správního soudu nevyhověl. Postup městského soudu nebyl dostatečný i s ohledem na charakter řízení, v němž stěžovatel nemá možnost jakkoli věcně argumentovat. Tím odepřel stěžovateli právo na soudní ochranu.

[8] Nezákonnost i nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívá v tom, že městský soud posoudil postup žalovaného pouze podle zákona o zpracování osobních údajů, nikoliv rovněž ve smyslu zákona o pobytu cizinců (podle § 154 odst. 2 měla policie přezkoumat důvody označení stěžovatele za nežádoucí osobu a případně jej z ENO vyřadit), pouze

odkázal na jeho znění. Stěžovatel s odkazem na zásadu legitimního očekávání upozornil na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 8. 2023, č. j. 10 A 170/2019 - 96, podle něhož musí rozhodnutí o dalším vedení záznamu obsahovat alespoň stručné odůvodnění, proč i nadále předmětná osoba představuje takovou hrozbu pro země zapojené v systému SIS II, že je nezbytné, aby údaj o ní nebyl (s ohledem na podstatu a důvodnost původního vložení záznamu a také dobu, která od něj uplynula) ze systému SIS II vyřazen.

[9] Při jednání u městského soudu dne 11. 9. 2024 stěžovatel požádal, aby městský soud ověřil, zda policie ve věci stěžovatele vycházela z informací poskytnutých od pana L. G.. Jde o osobu gruzínské národnosti, bývalého příslušníka Policie ČR, Národní centrály proti organizovanému zločinu, proti kterému bylo zahájeno trestní stíhání pro podezření z páčání korupční trestné činnosti (o čemž se stěžovatel dozvěděl až po vydání zrušujícího rozsudku NSS). Informace poskytnuté touto osobou proto nemohou být považovány za věrohodné. Městský soud měl tuto skutečnost řádně vyhodnotit. Stěžovatel rovněž upozornil, že po vydání napadeného rozsudku, dne 8. 10. 2024 byl vydán článek, který blíže popisuje jednání pana L. G..

[10] Stěžovatel dále zdůraznil, že již řadu let legálně žije v Řecké republice, kde získal povolení k pobytu jakožto rodinný příslušník občana EU. Nedopustil se zde žádného narušení veřejného pořádku či bezpečnosti, nebyl zde trestně stíhán, ani pravomocně odsouzen za žádný trestný čin. Kromě ČR se žádný jiný stát neuchýlil k zanesení stěžovatele na seznam nežádoucích osob. Tyto objektivní skutečnosti jsou v rozporu s názorem soudu i žalovaného, že by se stěžovatel mohl dopustit narušení veřejného pořádku či bezpečnosti. Stěžovatel je přesvědčen, že důvody pro jeho ponechání v ENO, pakliže existovaly v době jeho zařazení, k dnešnímu dni pominuly, či přinejmenším oslábly (k tomu odkázal na rozsudek městského soudu ze dne 17. 7. 2018, č. j. 14 A 59/2017 - 52, podle něhož rozhodnutí „o dalším vedení záznamu musí obsahovat alespoň stručné odůvodnění, proč i nadále předmětná osoba představuje takovou hrozbu pro země zapojené v systému SIS II, že je nezbytné, aby údaj o ní nebyl vyřazen ze systému SIS II s ohledem na podstatu a důvodnost původního vložení záznamu a také dobu, která od něj uplynula“).

[11] Stěžovatel shrnul, že městský soud v napadeném rozsudku opět neuvedl téměř žádné vlastní úvahy, hodnocení skutkového stavu ani následků zařazení stěžovatele do ENO a SIS II, a to zejména ve vztahu k namítaným tvrzením stěžovatele ohledně jeho zdravotního stavu a nemožnosti získat povolení k trvalému pobytu v Řecké republice. Žalovaný ani soud stěžovateli nesdělili způsob určení předpokládané doby uchování jeho osobních údajů ve smyslu § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů. Pokud byla stěžovateli tato informace odepřena z důvodů uvedených v § 28 odst. 2 písm. a) tohoto zákona, měl soud tento postup alespoň v obecné rovině odůvodnit.

III. Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný považuje napadený rozsudek za přezkoumatelný a věcně správný, a proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Tvrzení stěžovatele zpochybňující zdroj informací, na jejichž základě měl být stěžovatel zaveden do ENO a Schengenského informačního systému, považuje žalovaný za ničím nepodložená a ryze účelová. Důvody pro jeho ponechání v uvedených evidencích nepominuly ani neoslábly, což musí být známo

pokračování

i stěžovateli, který dne 28. 1. 2024 podal novou žádost o poskytnutí informací k jeho osobním údajům zpracovávaných v evidencích a o jejich výmaz. Žalovaný po komplexním prověření vyřídil tuto žádost dne 25. 3. 2024 tak, že nevyhověl požadavku stěžovatele na výmaz osobních údajů z evidencí a sdělil mu požadované informace o vedení jeho osobních údajů v těchto evidencích včetně důvodů jejich neodstranění.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Byť jde o opakovanou kasační stížnost, je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná. Kasační soud totiž předchozí rozsudek městského soudu zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti a nezabýval samotným věcným posouzením případu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, č. 2365/2011 Sb. NSS). Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost **není** důvodná.

[15] Stěžovatel předně namítl, že se městský soud neřídil závazným právním názorem předchozího zrušujícího rozsudku kasačního soudu č. j. 1 As 13/2024 - 38, a jeho rozsudek je opět nepřezkoumatelný. S touto argumentací se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Městský soud naopak postupoval v souladu se závazným pokynem kasačního soudu, tedy seznámil se s utajovanou částí spisové dokumentace a uzavřel, že závěry žalovaného odpovídají zde obsaženým podkladům. Napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti, jak je stanovuje ustálená judikatura.

[16] V posuzované věci byla podstatná skutečnost, že podklady, na jejichž základě byl stěžovatel zařazen do databází ENO a SIS II, jsou vedeny v režimu utajení, resp. jsou součástí utajované části spisu, kterou vedl žalovaný odděleně od další spisové dokumentace. Stěžovateli proto logicky nelze (ani pro účely soudního rozhodnutí) zpřístupnit informace, které jsou označeny za utajované; v opačném případě by došlo ke zmaření samotného účelu jejich utajení. K tomu Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 14. 12. 2023, č. j. 4 Azs 283/2023 - 27, vysvětlil, že je třeba vzít v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a neuvádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by tento zájem ohrožovalo. V tomto smyslu tedy rozhodnutí, v němž nejsou uvedeny konkrétní důvody pro zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob, jelikož se jedná o utajované informace, jen proto nelze označit za vadné, neboť právní předpisy umožňují v rozhodnutí tyto důvody neuvádět. Přezkoumatelnost rozhodnutí je pak zajištěna, byť nepochybně obtížněji než u „běžných“ správních rozhodnutí tím, že orgán, jenž má pravomoc správní rozhodnutí přezkoumávat, tj. v první řadě soudy ve správním soudnictví, musí mít neomezený přístup k podkladům rozhodnutí obsaženým v celém správním spisu (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, č. 2602/2012 Sb. NSS).

[17] Nejvyšší správní soud již v předchozím zrušujícím rozsudku vysvětlil specifika soudního přezkumu v případech, kdy jsou podkladem rozhodnutí správního orgánu skutečnosti obsažené v utajované části spisu (viz body 18 a 19 rozsudku

č. j. 1 As 13/2024 - 38). Ve vztahu k informacím, jež nejsou účastníku řízení zpřístupněny, neplatí, že se soud zásadně musí držet pouze v mezích žalobních bodů. Ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. je proto v daném případě nepoužitelné, neboť jeho aplikací by došlo k faktickému odepření soudní ochrany. Účastník řízení totiž nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li ani, co je jejich obsahem. V této specifické situaci to naopak musí být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví důležitými (viz nálezný Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2020, sp. zn. III. ÚS 22/20).

[18] V posuzované věci bylo legitimním veřejným zájmem, aby nad právem stěžovatele seznámit se se všemi podklady rozhodnutí žalovaného převážil zájem na uchování těchto podkladů v tajnosti. Městský soud poskytl řádnou ochranu právům stěžovatele tím, že si prostudoval kompletní spisový materiál, včetně jeho utajovaných částí, přičemž dospěl k závěru, že důvody pro zařazení stěžovatele do ENO a SIS II trvají i nadále, byť s ohledem na jejich utajení nemohl uvést konkrétnější skutečnosti, jak mu vytýká stěžovatel v kasační stížnosti. V odst. 64 městský soud vysvětlil, že utajovaná část spisového materiálu obsahuje takové podklady, z nichž je možné učinit spolehlivý závěr o tom, že by žalobce mohl při pobytu na území České republiky a v ostatních zemích schengenského prostoru závažným způsobem narušit veřejný pořádek a zároveň ohrozit bezpečnost smluvních států. Takové odůvodnění je v kontextu posuzované věci zcela dostatečné a soud jej ani nemohl nijak více konkretizovat. K námitce stěžovatele, že se městský soud nijak nezabýval následky zařazení a vedení stěžovatele jako nežádoucí osoby v příslušných evidencích, kasační soud odkazuje na body 56 až 59 napadeného rozsudku, v nichž se městský soud k této otázce dostatečně vyjádřil, a to včetně dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele. Stěžovateli rovněž nelze přisvědčit, že by městský soud neposoudil správnost postupu žalovaného rovněž dle zákona o pobytu cizinců. Městský soud naopak potvrdil závěr žalovaného, že nebyly dány důvody pro vyřazení stěžovatele z evidencí, resp. že utajovaná část spisu obsahuje dostatek relevantních podkladů k dalšímu vedení stěžovatele jako nežádoucí osoby.

[19] Rozhodující senát Nejvyššího správního soudu se podrobně seznámil s obsahem utajované části spisu a po jeho prostudování je stejně jako městský soud přesvědčen, že tam uvedené skutečnosti jsou ve svém souhrnu dostatečným podkladem pro učinění závěru, že byly naplněny zákonné požadavky pro zpracovávání osobních údajů stěžovatele a jeho zahrnutí do odpovídajících databází. S ohledem na utajovaný charakter zjišťovaných skutečností se nelze konkrétně vyjádřit ke zdrojům shromážděných skutečností svědčících o tom, že stěžovatel představuje bezpečnostní riziko, resp. k tomu, od jakých osob byly informace o osobě stěžovatele zjišťovány. K požadavku stěžovatele na ověření, zda policie v jeho věci vycházela z informací poskytnutých od pana L. G., tak lze pouze znovu zopakovat, že utajovaná část spisu obsahuje dostatek relevantních a věrohodných informací opodstatňujících závěr žalovaného o zařazení a ponechání stěžovatele v příslušných evidencích.

[20] Nejvyšší správní soud neshledal, že by v posuzované věci byla porušena zásada legitimního očekávání, jak se patrně stěžovatel domnívá. Rozsudky městského soudu č. j. 10 A 170/2019 - 96 a 14 A 59/2017 - 52, na které stěžovatel odkazuje, se týkaly jiných skutkových okolností, a jejich závěry proto nejsou na posuzovanou věc zcela přenositelné.

pokračování

Podstatnou odlišností je, že v tehdy řešených věcech nebyly podklady pro zařazení cizince jako nežádoucí osoby do příslušných evidencí vedeny v režimu utajení. Proto zde také byly definovány přísnější požadavky na konkretizaci důvodů pro ponechání cizince v těchto evidencích. Pro úplnost soud uvádí, že v posuzované věci utajovaná část spisu obsahuje průběžně aktualizované údaje, které jednoznačně svědčí o tom, že důvody pro vedení stěžovatele jako nežádoucí osoby v příslušných databázích stále trvají a plynutím času nijak neoslabily.

[21] Nakonec kasační soud dodává, že pro zařazení stěžovatele jako nežádoucí osoby do příslušných evidencí (dle § 24 nařízení č. 1978/2006 a § 154 zákona o pobytu cizinců) není podstatná skutečnost, že stěžovatel řadu let legálně pobýval v Řecké republice, kde nikdy nebyl trestně stíhán ani odsouzen. Důležité naopak je, že žalovaný shromáždil dostatek relevantních podkladů svědčících o tom, že stěžovatel představuje bezpečnostní riziko, resp. že by mohl narušit nebo ohrozit veřejný pořádek (není nutno prokazovat, že k tomu již skutečně došlo). Tato skutečnost přitom, jak již soud opakovaně zdůraznil, z utajované části spisového materiálu bezpochyby plyne.

V. Závěr a náklady řízení

[22] Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti. Proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení rozhodl kasační soud v souladu s § 60 odst. 1 a 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Soud mu tedy náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[24] Nejvyšší správní soud stěžovatele nesprávně vyzval k úhradě soudního poplatku ve výši 5.000 Kč, ačkoli stěžovatel soudní poplatek uhradil již v předchozím řízení vedeném pod sp. zn. 1 As 13/2024. Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014 - 60, č. 3396/2016 Sb. NSS, platí, že účastník řízení podávající ve své věci opakovaně kasační stížnost proti rozhodnutí krajského (městského) soudu vydanému poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí ke kasační stížnosti téhož účastníka Nejvyšším správním soudem zrušeno, již není povinen soudní poplatek za tuto další kasační stížnost platit, pokud ve věci již jednou tento poplatek zaplatil. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nyní uhradil soudní poplatek podruhé, rozhodl Nejvyšší správní soud výrokem III. tohoto rozsudku v souladu s § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, o vrácení tohoto soudního poplatku. Částka ve výši 5 000 Kč bude z účtu Nejvyššího správního soudu vyplacena stěžovateli do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu